

LUCIE HLAVINKOVÁ

ILUSTROVALA MILA

SESTERSTVO

a největší kouzlo kočky Fabioly

Albatros

Sesterstvo a největší kouzlo kočky Fabioly

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Hlavinková
Sesterstvo a největší kouzlo kočky Fabioly – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SESTERSTVO

a největší kouzlo Ročky Fabiolky

Podpis:

SESTERSTVO

a největší kouzlo Ročky Fabiolky

LUCIE HLAVINKOVÁ
ILUSTROVALA MILA

Albatros

Pro Elu, Míšu i Báru začal nový školní rok a hned se semlelo tolik věcí, že nevěděly, co dělat dřív. Už od prvního září měly pocit, jako kdyby nastoupily do vozíku horské dráhy a vyřítily se ohromnou rychlostí vpřed bez možnosti vystoupit. Rodiče je varovali, že tahle třída bude opravdu náročná a že se na to musí připravit, jenže měli na mysli jen učení a zdaleka nemohli tušit, co všechno na Sesterstvo v nadcházejících dnech čeká...

Do třídy nastoupil nový kluk a hned od začátku působil dost divným dojmem. Choval se a vypadal, jako kdyby byl o několik let mladší, a co bylo zvláštní, bylo mu to úplně jedno! Ostatní kluci ve třídě by například nikdy nenosili batůžek s kočičí tlapkou jako on. Určitě by se styděli, že je jako pro mimina nebo přinejlepším pro holky.

Tenhle kluk byl tichý a s nikým se moc nebavil, spíš všechny ostatní pozoroval svými velkýma zasněnými očima někde z ústraní. Když ho někdo náhodou oslovil, mluvil klidně a tlumeným hlasem a přivíral u toho zvláště oči.

Ele i ostatním holkám ze Sesterstva taky připadal zvláštní a přemýšlely, co je na něm povědomého a koho nebo co jim připomíná.

Bohužel jeho nezvyklé chování a vzhled dost dráždily pár spolužáků, kteří si do něj občas rýpnuli a kvůli té kočičí tlapce mu dali přezdívku Kočičák. Klukovi to kupodivu vůbec nevadilo, a dokonce se zdál docela potěšený.

Jinak byl tak nenápadný, že působil, jako by ve třídě snad ani nebyl, až do chvíle, kdy paní učitelka zadávala témata k projektům do přírodopisu.

„Je teprve začátek školního roku, takže zatím si můžete vybrat něco z těchto témat nebo si vymyslet vlastní, podle toho, co vás zajímá...“ Chtěla pokračovat dál, ale Kočičák se hlásil tak, že div nevypadl z lavice.

„Já bych si, prosím, vzal Kočkovité šelmy!“

Vzadu se někdo uchechtnul, ale učitelka vypadala potěšeně. Zato Elu to nenadchlo, protože Kočky si chtěla vzít sama, aby uplatnila všechny znalosti, které získala díky tomu, že už dlouho zná Fabiolu, kočku staré paní Ládvíkové. Během prázdnin se o ni spolu s kamarádkami starala, když byla paní Marie pryč. Samozřejmě by v referátu nemohla prozradit, že Fabiola je kouzelná, umí ovládat čas, navštěvovat Snovou říši a občas i mluvit lidskou řečí. Zaprvé by tomu nikdo nevěřil, a zadruhé by ji asi rovnou odvezli do blázince, i když je to všechno pravda. Ona, Bára i Míša, které tvoří nerozlučné Sesterstvo, to všechno zažily na vlastní kůži.

Takže byla na Kočičáka docela naštvaná, že jí téma vyfouknul. Zároveň si uvědomila, že vlastně Fabiolu ani paní Ládvíkovou už dlouho nenavštívily. Začátek školního roku byl opravdu moc náročný a kvůli delšímu vyučování, nakupování věcí do školy, nejrůznějšímu zařizování a domlouvání rozvrhu a kroužků jim nezbyvalo moc času.

Přemýšlela, jestli by třeba Kočičák nebyl ochotný si s ní téma vyměnit. Ale když viděla, jak nadšeně se o něj

hlásil, tušila, že nemá velkou šanci. Vůbec se jí nechtělo s tím divným klukem bavit, přestože si provinile vzpomněla, jak docela nedávno těžce prožívala, když byla ve třídě nová a taky nikoho neznala. Ale měla tak málo času, že nad výměnou tématu nakonec mávla rukou.

Dobře udělala. Kočičákův referát byl naprosto dokonalý. Jiné slovo se na něj opravdu nedalo použít. Ten kluk věděl o kočkách úplně všechno! Sypal své vědomosti z rukávu jakoby nic a překvapil i paní učitelku.

Kočičák

Odověděl na všechny dotazy, oči mu u toho zářily, a dokonce mluvil i pořádně nahlas.

Ela si musela přiznat, že ona sama by nevěděla ani desetinu. Kočičák opravdu zapůsobil, a když skončil, všichni mu s uznáním zatleskali.

Až na pár kluků ze zadních lavic, těch, co se mu nejvíc posmívali. O přestávce za ním přišli a netvářili se ani trochu přátelsky.

„Tos teda přehnal, ne?“

Kočičák se mírně usmál, což kluky ještě víc naštvalo. „Ty seš normální šprt! Co to mělo znamenat? Máš referát jak nějaký profesor a učitelka si teď bude myslet, že takhle přednášet musíme všichni. To teda ani náhodou! Máme na práci lepší věci než šprtat do školy, takže laskavě brzdi.“

„Co to s tebou je, Kočičáku? Žereš snad kočičí granulky nebo co?“

Tichý kluk sklopil hlavu a vůbec nijak neodporoval. S tím jeho spolužáci asi nepočítali, a teď nevěděli co dělat. Jeden z nich do něho alespoň strčil, až se chudák zapotácel a praštil se do ruky.

Útočníci ale vůbec nepočítali s tím, že celou scénu uvidí Míša, známá bojovnice proti nespravedlnostem všeho druhu, a že se postaví na Kočičákovu stranu.

„Hej! Nechte ho na pokoji!“ Postavila se proti nim, malá postavou, zato obrovská ve svém odhodlání.

„Hele, ty taky brzdi,“ snažil se ji upokojit jeden z kluků, ale potom všichni raději vypadli na chodbu. Dobře věděli, že s rozzuřenou Míšou není radno si zahrávat.

„Bolí tě to?“ zeptala se Kočičáka starostlivě. „Budeš tam mít asi modráka.“

„To nevadí,“ zase se usmál kluk. Vůbec nevypadal nijak rozhozeně, jenom si třel naražené místo. „Díky.“

„Našel jsi ty informace na internetu?“ zajímala se Míša. „Já teď pořád něco hledám, strávím tam docela dost času. Tahle třída bude dost náročná, učení je hrozně moc, tak se snažím nějak to zvládnout...“

Mezitím se do třídy vrátily Ela s Bárrou, které byly na záchodě, a překvapeně koukaly na Míšu, jak se baví s tím divným klukem. Hned jim řekla, co se stalo a že Kočičák, teda Jáchym, jak zní jeho pravé jméno, je super a dobře se s ním povídá.

Ela s Bárrou byly nejdřív trochu rozpačité, ale po chvíli zjistily, že má Míša pravdu.

„Teda, zírала jsem, kolik toho víš o kočkách,“ řekla s upřímným obdivem Ela. „Myslela jsem si o sobě, že toho znám docela dost, ale kam se hrabu na tebe! My máme všechny kočky moc rády, pomáháme se o jednu starat. Jmenuje se Fabiola a patří takové hodně staré paní...“

„Nejmenuje se náhodou paní Ládvíková?“ vpadl Ele do řeči Jáchym.

„Jo, jmenuje. Ty ji znáš?“ podivila se Míša.

„Nastěhovali jsme se hned vedle, jsme teď sousedi.“

„Vážně? Vidíš, to ani nevíme! Od začátku roku jsme za ní nestihly zajít,“ provinile vysvětlovala Bára.

Jáchymův obvyklý mírný úsměv se najednou změnil. „Aha, takže asi ani nevíte, že paní Ládvíkové v poslední době nebylo moc dobře a dnes brzo ráno ji odvezla sanitka, je teď v nemocnici.“

„Cože?“ vykřiklo Sesterstvo zároveň.

„Chudák paní Marie!“

„Proč jsme tam jenom nezašly dřív!“